

given Ting, at de store Ferskvandsarealer, som findes i vort Land, paa ingen Maade vil blive rationelt udnyttet, naar man ligesom hidtil benytter dem til Sportsfiskeri, og det vil ikke hjælpe at paalægge Sportsfiskerne at sørge for en rationel Udnyttelse, thi det er noget, som de slet ikke kender til og heller ikke interesserer sig for.

Det er derfor min Opfattelse, at den højtærede Minister her er inde paa en forkert Plan. Ligesom man dyrker Jorden landbrugsmæssigt eller havemæssigt under Vejledning af sagkyndige paa dette Omraade, saaledes forekommer det mig, at det eneste forsvarlige er at komme ind paa en Udnyttelse af de ferske Vande ved, at det praktiske Livs Mænd lader sig lede af de videnskabelige Erfaringer, som paa ethvert Tidspunkt forefindes. Derfor vil jeg meget gerne spørge den højtærede Minister, om Ministeren ikke erkender det rigtige i denne Tankegang ud fra de Erfaringer, Ministeren har gjort angaaende de umaadelige Fremskridt i dansk Landbrug, efter at Praktikerne og Videnskabsmændene er kommet til at samvirke? Og dernæst vil jeg spørge den højtærede Minister, om han ikke — hvis det nu er ugørligt i dette Øjeblik at standse Afslutningen af Kontrakter med Sportsfiskerne — vil sørge for, at disse Kontrakter kun kommer til at løbe et enkelt Aar, saaledes at der bliver Tid for den højtærede Landbrugsminister til at forberede en virkelig rationel Udnyttelse af vort Lands Ferskvandsarealer. Det drejer sig jo om umaadelig store Arealer, og hvis Staten selv driver sine Ejendomme paa en dygtig Maade, har det ikke alene direkte Betydning for Staten selv, men det bliver forbilledligt for alle private, der har Ret til at udnytte deres Ferskvande; det er en almen Fejl hele Landet over, at vore Ferskvandsarealer ikke udnyttes saaledes, som de kunde og burde udnyttes.

Jeg skal derefter gøre et Par ganske korte Bemærkninger angaaende et andet Samraad. Det er vedrørende Hedens Forkultur ved Motordrift. Paa dette Punkt stillede den højtærede Minister sig særdeles velvilligt til den Tanke, jeg har fremført allerede i 1915, at man skulde gøre et Forarbejde til Gavn for de fattige Beboere af Hedeegnene, som kunde ønske at komme i Gang med en Landejendom, idet den højtærede Minister svarede, at han ikke havde noget imod, at Statens Grundforbedringsvæsen tog denne Sag op. Da Ministeren saaledes har stillet sig velvil-

ligt til Princippet, vil jeg gerne igen spørge den højtærede Minister, om Statens Grundforbedringsvæsen har faaet Ordre til at begynde paa et saadant Arbejde. Det forekommer mig nemlig, at det haster. Man har i denne Sag anført to Grunde imod mig. Den ene var, at Hedestrækningerne skulde ligge en vis Tid, inden Jorden var tjenlig. Den anden Grund var — senere —, at man ikke kunde skaffe Kunstgødning. Nu er begge disse Grunde uden Betydning, thi nu er der Gødning nok her i Landet, det ved alle Mennesker, og der er ikke noget, der hindrer os i at lade Hedestrækningerne ligge den Tid, de skal ligge, indtil de kan overdrages til Beboerne. Derfor spørger jeg den højtærede Minister, om han nu, da Hindringerne, som man før har fremført, er fjernede, har givet Statens Grundforbedringsvæsen Ordre til at paabegynde et saadant Arbejde.

Dertil vil jeg saa føje endnu et Spørgsmaal. Som den højtærede Minister sikkert erindrer, indsendte en Række Lods-ejere fra Hvilsom i 1917 et Andragende til den højtærede Landbrugsminister, hvori de bad om, at Staten vilde komme dem til Hjælp ved en saakaldt Forkultur af Hedestrækningerne, imod at Staten enten endelig overtog Hedearealerne eller ogsaa efter nærmere fastsatte Vilkaar leverede dem tilbage til Hedejerne, naar Staten ved Maskindrift havde givet disse store Hedestrækninger — det er 2 000 Tdr. Land, det drejer sig om — en formaalstjenlig Forkultur. Jeg vil nu spørge den højtærede Minister, hvorledes det nu er gaaet med dette Andragende. At man afviste det i 1917, det kan jeg forstaa, thi da var den højtærede Minister maaske ikke blevet tilstrækkelig godt vejledet af dem, der selv er sagkyndige med Hensyn til Motorplovens fortræffelige Egenskaber til Anvendelse ovre paa den jyske Hede, men nu har selv det mest sagkyndige Medlem her i dette høje Ting erkendt, ved sin egen Virksomhed, at Grundtanken er rigtig, og derfor mener jeg, at disse Lods-ejere i Hvilsom Sogn fortjener, at den højtærede Minister tager deres Andragende op til fornyet Overvejelse, og hvis den højtærede Minister kommer til det Resultat, at der kan findes en eller anden Form for at imødekomme dem, haaber jeg, at Ministeren, som interesserer sig saa levende for Fremme af alt, hvad der hører ind under hans Virkefelt, da vil søge at fremme denne Sag.

Til Slutning har jeg endnu kun en